

ære indfasning. Jeg går ud fra, at det er forskning, vi snakker om i den her sammenhæng, eller de øvrige valgløfter.

Kl. 17.40

Det får mig til at spørge: Man havde vel ikke i fuldt alvor forestillet sig, at man ville gemme det hele til det sidste år i den periode, som valgløfterammen dækker over? Derfor må man vel for mode, at en del af pengene så skal tages i 2006. Det kan lægges oveni. Vi har opgjort det til 2,8 mia. kr. – det er muligt, at det er for meget – og jeg kan forstå, hvis man ikke vil sætte gang i forskningen, men så kan man skubbe det, og så bliver det jo fuldstændig umuligt at nå det til sidst, medmindre man bare vil hælde pengene i, uden at der kan gøres brug af dem. Det er så en anden sag.

Det er også et faktum, at kommunerne har brugt for mange penge. De har budgetteret med for mange penge, og hvis man skal høvle det af i løbet af det sidste halve år, bliver der i hvert fald tale om ret dramatiske nedskæringer. Jeg går også ud fra, at finansministeren er enig i, at der er nogle underlæggende udgifter til den demografiske stigning, og den sum overstiger da langt de 2 mia. kr., som er inden for rammen. Spørgsmålet er: Hvordan? Vil man bare tage dem af kassen?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare sige, at statsministeren aldrig har haft en opfattelse af, at det skulle være lineært. Regeringen har aldrig nogen sinde sagt, at det skulle være lineært. Vi har sagt lige det modsatte, nemlig at der ikke er tale om lineær indfasning. Der er i virkeligheden tale om, at man vægter og vurderer en fornuftig anvendelse af de ekstra midler. Vi har hele tiden sagt, at det ikke er en lineær indfasning. Og det vil man se, når vi kommer med vores finanslov. Det, man kan sikre, er jo, at løfterne indfries.

Så er der spørgsmålet om budgetterne. Nu sagde hr. Ole Sohn også tidligere, at kommunerne har brugt, men det har de ikke. Den 22. februar indgik vi en frivillig aftale med det kommunale selvstyre om at begrænse anvendelsen af de midler, der var afsat i budgettet, fordi man jo afsatte flere penge end det, der var aftalt med regeringen. Det, der vakte en vis undren, var, hvor pengene egentlig kom fra. Det viste sig, at det især var forsyningsområdet, man trak pengene ud af, så den forudsætning, KL havde for deres opfattelse af de økonomiske muligheder, blev i

virkeligheden ganske kraftigt udvidet med de kanaler, som kommunerne rent faktisk planlagde at trække penge ud af.

Derfor går den frivillige aftale ud på dels at binde en likviditet, dels at begrænse muligheden for at trække penge ud af forsyningsvirksomheder. Den binding af likviditet gælder ikke penge, man tager fra kommunen, men penge, som kommunerne selv placerer i deres eget pengeinstitut, eller hvor de egentlig har aftaler om det. De beholder dem selv, men bruger ikke pengene. Der ligger en frivillig aftale, og forventningen er, at man dæmper udgifterne i forhold til budgettet, så man undgår lige præcis det problem, som KL selv kan se, at hvis man bruger flere penge, end de selv er med til at aftale, og som de mener er forsvarligt, så har man et problem efterfølgende. Derfor er det meget forståeligt, at det blev en frivillig aftale.

Jeg tror også, man er så ansvarlig i kommunerne, at man kan se det i forhold til en stor del af de ekstra midler, der var placeret på reservekonti til uforudsete udgifter. Så det er måske egentlig der, man siger o.k., og så er man lidt tilbageholdende med at vurdere, hvad der så er uforudset.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg må gøre opmærksom på, at når den røde lampe lyser, er det altså, fordi taletiden er udløbet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Finansministeren elsker at se den her røde lampe. Rød er jo også en smuk farve.

Jeg har meget forståelse for, og jeg husker også, at regeringens udspil ikke var lineær indfasning. Jeg er også helt opmærksom på, at nogle af valgløfterne selvfølgelig først vil falde forud for næste valg. Det vil være helt naturligt, at det er det, man laver de sidste år, inden man går til valg igen. Sådan er politik jo.

Men noget af det – hvis man skal have et eller andet sagligt indhold i udmøntningen af valgløfterne – må nødvendigvis være en eller anden form for lineær indfasning. Hvis man f.eks. tænker på forskningsudgifterne, ville det være fuldstændig uansvarligt at forestille sig, at man fortsatte den nedskæring, der sker lige for tiden, og så skulle fylde 5 mia. kr. op i de sidste år. Det er der jo ikke nogen seriøsitet i, så derfor må man formode, at nogle af de penge skal findes.